

Opravična št.:

U-I-155/17

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2017:U.I.155.17

Akt:

Zakon o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12) (ZUstS), 48. čl.

Izrek:

Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 48. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12) se zavrže, kolikor se nanaša na uveljavljano pravico do denarnega nadomestila.

Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 48. člena Zakona o Ustavnem sodišču se zavrne, kolikor se nanaša na pravico do samostojnega naknadnega predloga za določitev načina izvršitve odločbe Ustavnega sodišča o ugotovitvi protiustavne pravne praznine.

Evidenčni stavek:

Pobudnik nima pravnega interesa, če ne izkaže, da izpodbijana določba neposredno posega v njegov pravni položaj.

Če je pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti predpisa očitno neutemeljena, jo Ustavno sodišče zavrne.

Geslo:

1.5.51.1.2.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku abstraktne presoje - Zavrženje pobude - Ker ni pravnega interesa.

1.4.51.4 - Ustavno sodstvo - Postopek - Procesne predpostavke (v vseh postopkih razen v postopku ustavne pritožbe) - Pravni interes za vložitev pobude.

1.5.51.1.5.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku abstraktne presoje - Zavrnitev pobude - Ker je očitno neutemeljena.

1.4.10.6 - Ustavno sodstvo - Postopek - Vmesni postopki - Izločitev sodnika.

Pravna podlaga:

Člen 25.3, 26.2, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:**Dokument v PDF obliki:**

 [U-I-155-17.pdf](#)

Polno besedilo:

U-I-155/17-11

14. 12. 2017

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus pobude družbe Mogvaj, d. o. o., Ljubljana, in drugih, ki jih vse zastopa Odvetniška pisarna Tamara Kek, d. o. o., Ljubljana, na seji 14. decembra 2017

sklenilo:

1. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 48. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 - uradno prečiščeno besedilo in 109/12) se zavrže, kolikor se nanaša na uveljavljano pravico do denarnega nadomestila.

2. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 48. člena Zakona o Ustavnem sodišču se zavrne, kolikor se nanaša na pravico do samostojnega naknadnega predloga za določitev načina izvršitve odločbe Ustavnega sodišča o ugotovitvi protiustavne pravne praznine.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pobudniki navajajo in s pobudi priloženimi dokumenti dokazujejo: (a) da so bili upravičenci iz kvalificiranih obveznosti različnih bank, ki so bile izbrisane z izrednim ukrepom za zagotovitev stabilnosti finančnega sistema - prenehanjem kvalificiranih obveznosti bank na podlagi določb Zakona o bančništvu (Uradni list RS, št. 99/10 - uradno prečiščeno besedilo, 35/11, 52/11 - popr., 59/11, 85/11, 48/12, 105/12, 56/13 in 96/13 - v nadaljevanju ZBan-1), katerih ustavnost je Ustavno sodišče presojalo v odločbi št. U-I-295/13 z dne 19. 10. 2016 (Uradni list RS, št. 71/16),^[1] in (b) da so vložili tožbe zoper Banko Slovenije (v nadaljevanju BS) na podlagi 350.a člena ZBan-1 ter podrejeno zoper poslovne banke na podlagi "pravil o odškodninski odgovornosti", zadevne pravdne postopke pa so sodišča prekinila na podlagi 4. točke izreka odločbe št. U-I-295/13, torej do odprave protiustavnosti, ugotovljene z 2. točko izreka odločbe. Pobudniki pojasnjujejo, da je Ustavno sodišče sicer zadržalo zastaranje zahtevkov proti BS, da pa so bili v izogib zastaranju prisiljeni vložiti tožbe proti poslovnim bankam. Te tožbe naj bi bili prisiljeni vložiti, čeprav še nimajo vseh potrebnih podatkov glede zakonitosti izbrisa.

2. Pobudniki opozarjajo na to, da so od izbrisa kvalificiranih obveznosti bank minila skoraj štiri oziroma skoraj tri leta. Pobudniki naj še ne bi imeli na voljo učinkovitega pravnega sredstva zoper odločbe BS, ki so ukinile njihove kvalificirane pravice. Ugotavljajo, da je v 3. točki izreka odločbe št. U-I-295/13 določeni šestmesečni rok za odpravo protiustavnosti potekel že 15. 5. 2017 in da Državni zbor z odpravo protiustavnega pravnega položaja upravičencev iz kvalificiranih obveznosti zamuja (ob vložitvi pobude) že skoraj pet mesecev.

3. Pobudniki zatrjujejo, da imajo zaradi zamude Državnega zbora pravni interes za vsebinsko presojo ustavnosti 48. člena Zakona o Ustavnem sodišču (v nadaljevanju ZUstS). Navajajo, da so njihovi pravdni postopki prekinjeni, s potekom časa pa naj bi postajalo njihovo dokazno breme težje. Izpodbijana ureditev naj bi učinkovala neposredno. Po mnenju pobudnikov Upravno sodišče ne more določiti načina izvršitve odločbe Ustavnega sodišča in ne more Državnemu zboru naložiti odprave kršitve človekovih pravic.

4. Pobudniki 48. členu ZUstS očitajo neskladje z 2. členom, drugim odstavkom 3. člena, četrtem odstavkom 15. člena, prvim odstavkom 23. člena in 25. členom Ustave. Ugotavljajo, da je navedena določba v neskladju z Ustavo, ker pobudnikom, ko zakonodajalec zamudi z odpravo ugotovljene protiustavnosti in se nadaljujejo že ugotovljene kršitve njihovih človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ne daje nobenega pravnega sredstva, s katerim bi lahko zahtevali odpravo protiustavnega stanja zaradi kršitve odločbe Ustavnega sodišča. V neskladju z Ustavo naj bi bilo, da 48. člen ZUstS Ustavnemu sodišču ne omogoča, da v takem položaju na predlog pobudnika naknadno določi način izvršitve svoje odločbe v skladu z drugim odstavkom 40. člena ZUstS zaradi odprave protiustavnega stanja. Po oceni pobudnikov izpodbijana protiustavna pravna praznina omogoča nastanek pravnega položaja, v katerem odločbe Ustavnega sodišča ostanejo neizvršene. Pobudnikom in tistim, ki so v enakem položaju, naj zaradi nje ne bi bilo zagotovljeno učinkovito sodno varstvo človekovih pravic v položaju (kot naj bi nastopil v obravnavanem primeru), ko opustitev Državnega zbora, da v roku odpravi z odločbo Ustavnega sodišča ugotovljeno kršitev človekovih pravic, pomeni nadaljevanje te kršitve.

5. Pobudniki se sklicujejo na odločbe Ustavnega sodišča^[2] in dela pravnih teoretikov, iz katerih naj bi izhajali: (1) obveznost odločb Ustavnega sodišča in dolžnost njihovega spoštovanja kot eden temeljnih postulatov pravne države, (2) pomen in posledice načela delitve oblasti v ustavnem redu, (3) poseben položaj Ustavnega sodišča kot dokončnega in avtoritativnega razlagalca Ustave, (4) temeljne funkcije zakonodajne in izvršilne oblasti ter (5) stališče, da je zakonodajna neodzivnost Državnega zbora v zvezi z odločbo Ustavnega sodišča kršitev načel pravne države in delitve oblasti. Izpodbijani 48. člen ZUstS naj bi zakonodajni in izvršilni veji oblasti dopuščal, da ne spoštujeta odločb sodne veje oblasti in s tem kršita Ustavo – navedena določba ZUstS pa naj ne bi vsebovala nobenega pravnega sredstva za vzpostavitev stanja, ki bi zagotovilo spoštovanje ustavnih načel kot tudi odpravo kršitve človekovih pravic naslovljencev predpisa, ki bi moral biti sprejet v določenem roku.

6. Poleg že navedenega naj bi bil ZUstS v neskladju s četrtem odstavkom 15. člena Ustave tudi zato, ker za primer kršitve roka, v katerem bi zakonodajalec moral zagotoviti spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ne določa denarnega nadomestila, ki bi odpravilo posledice kršitve človekovih pravic. Zaradi ponavljajočih kršitev postavljenih rokov za sprejetje ustavnoskladnih predpisov v skladu z odločbami Ustavnega sodišča se lahko po oceni pobudnikov spoštovanje teh odločb zagotovi le z uzakonitvijo obveznosti plačila ustreznih odškodnin tistim, ki so jim bile zaradi kršitev odločb Ustavnega sodišča kršene človekove pravice.

7. Pobudniki za primer, da Ustavno sodišče ugotovi protiustavnost 48. člena ZUstS, predlagajo, naj določi način izvršitve svoje odločbe tako, da lahko Ustavno sodišče po izdaji odločbe na podlagi prvega odstavka 48. člena ZUstS (naknadno) na predlog v skladu z drugim odstavkom 40. člena ZUstS določi način izvršitve svoje odločbe o ugotovitvi protiustavne pravne praznine.

8. Pobudniki vlagajo predlog za dopolnitev načina izvršitve odločbe št. U-I-295/13. To naj bi bilo

potrebno zaradi zamude roka za odpravo protiuustavnosti, pa tudi zaradi nekaterih drugih novih okoliščin. V tej zvezi pobudniki omenjajo uveljavitev Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 10/17 - v nadaljevanju ZPP-E). Opozarjajo namreč na novi 219. člen Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 73/07 - uradno prečiščeno besedilo, 45/08 in 10/17 - v nadaljevanju ZPP) in novo štiriindvajseto a) poglavje ZPP, ki omogočata razkrivanje poslovnih skrivnosti in tajnih podatkov. Določbe naj bi veljale le za postopke, začete po uveljavitvi ZPP-E.

9. Pobudniki zahtevajo, naj Ustavno sodišče zaradi varstva njihovih pravic do učinkovitega sodnega varstva in do enake obravnave v postopku odredi: (a) da imajo tožniki v postopkih na podlagi prvega odstavka 350.a člena ZBan-1 kljub prekinitvi postopka pravico od BS in poslovnih bank pridobiti vse podatke in listine, ki so bili podlaga za izrek izrednih ukrepov, (b) da morajo sodišča na podlagi ZPP določiti način dostopa do teh podatkov in listin ter (c) da se plačilo sodne takse v navedenih postopkih odloži do odprave protiuustavnosti, ugotovljene v odločbi št. U-I-295/13. To predlagajo zato, ker ne vidijo, da bi Državni zbor lahko odpravil ugotovljeno protiuustavnost v razumnih časovnih okvirih.

10. Pobudniki tudi vnaprej svarijo pred morebitnimi protiuustavnimi rešitvami, ki naj bi se nakazovale v dostopnem osnutku "Zakona o postopku sodnega varstva imetnikov kvalificiranih obveznosti bank" - glede vprašanja, koga bremenijo stroški izvedencev, ki bodo cenili vrednost sredstev bank, ter glede določitve načina in metod za to cenitev. Ker poudarjajo, da je že v času izbrisa kvalificiranih obveznosti veljala iz ZBan-1 razvidna metoda določanja vrednosti sredstev bank, naj zakonodajalec v novem zakonu ne bi smel "na novo in za nazaj" določiti druge metode. Predlagajo, naj mu Ustavno sodišče z načinom izvršitve to prepove. Poleg tega predlagajo, naj Ustavno sodišče zapove zakonodajalcu, da mora stroške sodnih izvedencev, ne glede na izid postopka, nositi BS. Pobudniki še izjavljajo, da je ustavnoskladna le ureditev, ki sodne takse za nadomestno odškodninsko sodno varstvo limitira na znesek, enak sodnim taksam za upravnosodno varstvo zoper odločbe BS.

11. Pobudniki pobudo in predlog za dopolnitev načina izvršitve odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-295/13 dopolnjujejo z vlogo, v kateri predlogu Zakona o postopku sodnega varstva imetnikov kvalificiranih obveznosti bank, ki ga je Vlada potrdila na seji 9. 11. 2017, očitajo, da jim ne zagotavlja učinkovitega sodnega varstva.

B. - I.

Procesne predpostavke za vsebinsko obravnavo pobude

12. Pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti lahko da, kdor izkaže svoj pravni interes (prvi odstavek 24. člena ZUstS). Po drugem odstavku navedenega člena je pravni interes podan, če predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, katerega oceno pobudnik predlaga, neposredno posega v njegove pravice, pravne interese oziroma v njegov pravni položaj. V primerih, ko izpodbijani predpis ne učinkuje neposredno, se lahko pobuda vloži šele po izčrpanju pravnih sredstev zoper posamični akt, izdan na podlagi izpodbijanega predpisa, hkrati z ustavno pritožbo pod pogoji iz 50. do 60. člena ZUstS (glej sklep Ustavnega sodišča št. U-I-275/07 z dne 22. 11. 2007, Uradni list RS, št. 110/07, in OdlUS XVI, 82).

13. Pobudniki izpodbijajo 48. člen ZUstS, ki se glasi:

"(1) Če ustavno sodišče oceni, da je zakon, drug predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, protiustaven ali nezakonit zato, ker določenega vprašanja, ki bi ga moral urediti, ne ureja ali ga ureja na način, ki ne omogoča razveljavitve oziroma odprave, sprejme o tem ugotovitveno odločbo.

(2) Zakonodajalec oziroma organ, ki je izdal protiustaven oziroma nezakonit predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, mora ugotovljeno protiustavnost oziroma nezakonitost odpraviti v roku, ki ga določi ustavno sodišče."

14. Pobudniki zatrjujejo, da je navedena določba protiustavna zaradi protiustavne pravne praznine, torej zato, ker ne vsebuje elementov, za katere pobudniki trdijo, da bi jih po Ustavi morala vsebovati. Te navedbe pobudnikov se izrecno nanašajo na dve specifični domnevno manjkajoči vsebini: (a) posebno pravno sredstvo s protiustavnim predpisom prizadetih subjektov, ki naj bi v primeru, ko zakonodajalec v primeru ugotovljene protiustavnosti te ni odpravil v roku iz drugega odstavka 48. člena ZUstS, morali imeti pravico predlagati Ustavnemu sodišču, naj naknadno določi način izvršitve svoje odločbe o ugotovitvi protiustavnosti,[3] ter (b) upravičenje prizadetih oseb do denarnega nadomestila za odpravo posledic kršitev človekovih pravic zaradi kršitve roka, v katerem bi zakonodajalec moral odpraviti protiustavnost.

15. Vsi pobudniki so izkazali, da so bili imetniki kvalificiranih obveznosti bank, ki so prenehale na podlagi odločb BS o izrednih ukrepih. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-295/13 pobudnikom v takem položaju priznalo pravni interes za izpodbijanje določb ZBan-1, ki so urejale materialna in postopkovna vprašanja izbisa kvalificiranih obveznosti. Ustavno sodišče pa je po koneksiteti začelo postopek ocene ustavnosti 265. člena Zakona o reševanju in prisilnem prenehanju bank (Uradni list RS, št. 44/16 – v nadaljevanju ZRPPB), ki je določal, da se postopki sodnega varstva zoper odločbe BS, ki so bile izdane pred uveljavitvijo ZRPPB, končajo po določbah ZBan-1. Ustavno sodišče je (že v sklepih o sprejemu pobud v obravnavo) pobudnikom priznalo pravni interes, ker jih ne bi bilo smiselno siliti v izčrpanje pravnega varstva oziroma procesnih poti, ki so jih same po sebi šteli za protiustavne.

16. Po oceni Ustavnega sodišča je obravnavana pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 48. člena ZUstS v enem delu vsebinsko tako povezana z odločbo št. U-I-295/13 in z vprašanji ustavne skladnosti ZBan-1 in ZRPPB, da se že iz tega razloga nakazuje odločitev o vsebinski presoji pobude v tem delu. Vendar to velja le za del pobude (razloge, očitke in predloge pobude, ki se nanašajo na ta element), v katerem pobudniki argumentirajo, da iz Ustave izhaja zahteva po ureditvi posebnega pravnega sredstva samostojnega naknadnega predloga za določitev načina izvršitve odločbe o ugotovitvi protiustavnosti zakona. Poleg tega je za potrebe rešitve vprašanja pravnega interesa treba šteti, da v tem delu 48. člen ZUstS[4] (torej, kolikor tega pravnega sredstva ne določa) učinkuje neposredno, in sicer zato, ker od potencialnih predlagateljev "naknadnega načina izvršitve" ni mogoče pričakovati, da bodo vložili pobudo hkrati z ustavno pritožbo šele po izčrpanju pravnih sredstev zoper posamični akt, izdan na podlagi izpodbijanega predpisa (morebiten sklep Ustavnega sodišča o zavrženju ali neupoštevanju predloga za določitev načina izvršitve). Pravnih sredstev zoper odločitev Ustavnega sodišča namreč ni (kar velja tudi za ustavne pritožbe). V opisanem delu so torej izpolnjeni pogoji za vsebinsko presojo zatrjevanih očitkov.

17. To pa ne velja za tisti del pobude, v katerem pobudniki navajajo, da je 48. člen ZUstS v neskladju z Ustavo tudi zato, ker ne določa posebne finančne odmene za tiste, katerih človekove pravice so bile prizadete s tem, da zakonodajalec ni odpravil protiuustavnosti v roku, ki mu ga je določilo Ustavno sodišče. V tem delu 48. člen ZUstS ne učinkuje neposredno oziroma, natančneje povedano, zatrjevana morebitna protiuustavna pravna praznina ne učinkuje neposredno. Člen 48 ZUstS denarnega nadomestila res ne določa, vendar morajo pobudniki svoje trditve o tem, da je to protiuustavno, preden se o tem izreče Ustavno sodišče, preizkusiti v postopkih pred pristojnimi sodišči, v katerih lahko od države zahtevajo plačilo navedenega nadomestila. To pomeni, da pobudniki ne izkazujejo pravnega interesa za začetek postopka za oceno ustavnosti 48. člena ZUstS v delu, ki se nanaša na uveljavljano pravico do denarnega nadomestila. Ustavno sodišče je zato pobudo v tem delu zavrglo (1. točka izreka).

18. Ker Ustavno sodišče za presojo predlaganih zakonskih rešitev ni pristojno, pobudniki ne morejo od Ustavnega sodišča pričakovati, da bo vnaprej odločalo o ustavnosti predpisov, preden so ti sprejeti.

B. - II.

Meritorna odločitev o pobudi

19. Pobudniki trdijo, da je v neskladju s posameznimi določbami Ustave (2. člen, drugi odstavek 3. člena, četrti odstavek 15. člena, prvi odstavek 23. člena in 25. člen Ustave), da 48. člen ZUstS v primeru, ko Državni zbor, v roku, ki mu ga je določilo Ustavno sodišče, ne odpravi ugotovljene protiuustavnosti, ne daje nobenega pravnega sredstva, s katerim bi lahko pobudniki zahtevali odpravo protiuustavnega stanja zaradi kršitve odločbe Ustavnega sodišča. Ustavno sodišče pritrjuje pobudnikom, da nespoštovanje odločb Ustavnega sodišča vedno vzdržuje in tudi pogloblja protiuustavno stanje, ugotovljeno v ugotovitveni odločbi Ustavnega sodišča. Kot je Ustavno sodišče obširno pojasnilo v (med drugim) odločbah št. U-I-248/08 in št. U-I-114/11, so odločbe Ustavnega sodišča obvezne, morajo tako dejansko učinkovati, kot take pa jih morajo vsi državni organi, vključno z zakonodajalcem, spoštovati in izvrševati (nikakor pa ne šteti za neobvezna priporočila). Če ne bi bilo tako, Ustavno sodišče posameznikom in pravnim osebam ne bi moglo zagotoviti učinkovitega varstva njihovega ustavnopravnega položaja. Spoštovanje sodnih odločb, tudi odločb Ustavnega sodišča, je eden temeljnih postulatov pravne države in srž ustavne demokracije.

20. Brez dvoma je torej zakonodajna neodzivnost Državnega zbora glede obveznosti iz drugega odstavka 48. člena ZUstS, ki mu je naložena z odločbo Ustavnega sodišča, kršitev načel pravne države (2. člen Ustave) in načela delitve oblasti (drugi stavek drugega odstavka 3. člena Ustave). Pripelje tudi do podaljšanja kršenja ustavnopravnih vrednot (ustavnih načel ali človekovih oziroma ustavnih pravic), zaradi katerih je bila ugotovljena protiuustavnost zakona. Pobudniki trdijo, da jim ZUstS ne daje ustavnosodnega varstva zoper tako samovoljno ravnanje Državnega zbora. Zato naj bi Ustavno sodišče moralo odločiti, da je izpodbijana določba ZUstS v neskladju z Ustavo, ker ne določa, da smejo prizadete osebe naknadno predlagati določitev načina izvršitve ugotovitvene odločbe.

21. Z navedbami v pobudi pobudniki dejansko trdijo, da jim Ustava daje upravičenje od Ustavnega sodišča zahtevati, naj samo odpravi ugotovljeno protiuustavnost, ko tega v roku ne

stori zakonodajalec. Ko zakonodajalec ne upošteva zavezujoče narave odločb Ustavnega sodišča in se nanjo v določenem roku ne odzove, je nastali položaj res neskladen z 2. členom in drugim stavkom drugega odstavka 3. člena Ustave. To pa še ne pomeni, da je izpodbijana določba (oziroma ZUstS kot celota) obremenjena s protiustavno pravno praznino, ker ne ureja posebnega pravnega sredstva, s katerim bi lahko osebe s pravnim interesom oziroma aktivno legitimacijo od Ustavnega sodišča zahtevale, naj stopi na polje zakonodajalca in takorekoč "napiše zakon", ki ga je zakonodajalec v roku opustil sprejeti.

22. Glede na umestitev Ustavnega sodišča v sistem delitve oblasti pobudniki v razmerju do Ustavnega sodišča ne morejo imeti pravno izvršljivega zahtevka za normiranje – začasni prevzem zakonodajne funkcije. V sistemu delitve oblasti je Ustavno sodišče varuh ustavnosti, ki ima končno odgovornost za zagotavljanje, da vse veje oblasti ostajajo v okvirih Ustave.[5] Vendar mora tudi Ustavno sodišče spoštovati meje, ki izhajajo iz njegovega ustavnega položaja, in ne sme posegati v pristojnosti zakonodajne veje oblasti. V razmerju med Ustavnim sodiščem in Državnim zborom gre za dva osrednja organa državne oblasti, ki imata v sistemu deljene oblasti, ki sloni na mehanizmu zavor in ravnovesij, vsak svoje naloge. Zato bi bilo v neskladju z načelom delitve oblasti, če bi Ustavno sodišče lahko redno in brez pridržkov prevzemalo pristojnosti zakonodajalca.

23. Drugi odstavek 40. člena ZUstS daje Ustavnemu sodišču pooblastilo določiti, če je potrebno, kateri organ mora izvršiti njegovo odločbo in na kakšen način. Odločitev o tem, ali je treba v odločbi, s katero je odločeno o ustavnosti nekega predpisa, ali po njeni izdaji določiti tudi način izvršitve, sprejme Ustavno sodišče vselej po uradni dolžnosti. Drugi odstavek 40. člena ZUstS Ustavnemu sodišču dovoljuje začasen vstop na polje zakonodajalca, s prehodno provizorično odločitvijo, ki ni zakon, ima pa moč zakona.[6] S tem drugi odstavek 40. člena ZUstS pomeni (sicer za zagotovitev ustavnosti nujno) izjemo od dosledne ločitve funkcij različnih vej oblasti. Zato mora o načinih izvršitve svojih odločb Ustavno sodišče odločati pazljivo in z ustrezno mero samoomejevanja. Iz obstoja navedene izjeme ni dopustno izpeljevati zahteve po obstoju posebnih pravnih sredstev, s katerimi bi lahko zainteresirane osebe od Ustavnega sodišča zahtevale, naj prevzema zakonodajno pristojnost in ureja kompleksna življenjska razmerja, pri urejanju katerih ima Državni zbor praviloma široko polje proste (politične) presoje. Za zakonodajno normiranje Ustavno sodišče navsezadnje nima niti ustreznih znanj niti ne razpolaga z ustreznimi podatki. Očitki pobudnikov, da ZUstS v položaju, ki ga opisujejo, osebam s pravnim interesom ne omogoča učinkovitega ustavnosodnega varstva, slonijo na napačni izhodiščni premisi glede položaja Ustavnega sodišča v sistemu delitve oblasti. Zato so njihovi očitki o protiustavni pravni praznini neutemeljeni.

24. Glede na navedeno je Ustavno sodišče pobudo v vsebinsko presojanem delu zavrnilo kot očitno neutemeljeno (2. točka izreka).

25. Pobudniki predlagajo tudi dopolnitev načina izvršitve odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-295/13. Ustavno sodišče o predlogu pobudnikov ni odločalo, ker po ZUstS takega predloga niso upravičeni podati.

C.

26. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi tretjega odstavka 25. člena in drugega

odstavka 26. člena ZUstS v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodniki dr. Matej Accetto, DDr. Klemen Jaklič, dr. Rajko Knez, dr. Marijan Pavčnik in Marko Šorli. Sodnice dr. Dunja Jadek Pensa, dr. Etelka Korpič-Horvat in dr. Špelca Mežnar so bile pri odločanju v zadevi izločene. Ustavno sodišče je sklep sprejelo soglasno.

dr. Jadranka Sovdat
Predsednica

[1] Ustavno sodišče v tem sklepu, ko želi poudariti položaj upravičenca iz pravnega razmerja, uporablja za upravičenja, ki so zrcalna plat kvalificiranih obveznosti bank iz šestega odstavka 261.a člena ZBan-1, tudi pojem "kvalificiranih pravic".

[2] Odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-83/94 z dne 14. 7. 1994 (Ur. list RS, št. 48/94, in OdlUS III, 89), št. U-I-159/08 z dne 11. 12. 2008 (Uradni list RS, št. 120/08, in OdlUS XVII, 71), št. U-I-248/08 z dne 11. 11. 2009 (Uradni list RS, št. 95/09, in OdlUS XVIII, 51), št. U-I-114/11 z dne 9. 6. 2011 (Uradni list RS, št. 47/11, in OdlUS XIX, 23).

[3] In s tem samo (čeprav začasno) uredi tisto, kar je Državni zbor opustil urediti.

[4] Upošteva dejstvo, da pravne praznine v resnici ni mogoče natančno locirati na konkretno mesto v predpisu (če obstaja, je značilnost pravnega reda kot celote).

[5] Prvi odstavek 1. člena ZUstS ga opredeljuje kot najvišji organ sodne oblasti za varstvo ustavnosti in zakonitosti ter človekovih pravic in temeljnih svoboščin.

[6] Ustavno sodišče je v 10. točki odločbe št. U-I-163/99 z dne 23. 9. 1999 (Uradni list RS, št. 80/99, in OdlUS VIII, 209) navedlo, da z odločitvijo na tej podlagi Ustavno sodišče ne razlaga nujno Ustave in torej v tem delu izrecno ne izvršuje ustavnosodne presoje, za katero je pristojno na podlagi 160. in 161. člena Ustave. Pravna narava odločitve, ki jo sprejme Ustavno sodišče na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS, je drugačna od pravne narave odločitve, ki zadeva ustavnosodno presojo predpisa.

Vrsta zadeve:

ocena ustavnosti in zakonitosti predpisov in drugih splošnih aktov

Vrsta akta:

zakon

Vlagatelj:

Mogvaj, d. o. o., Ljubljana in drugi

Datum vloge:

6. 10. 2017

Datum odločitve:

14. 12. 2017

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

zavrženje
zavrnitev

Objava:

Dokument:
US31245